

การพัฒนาหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ
THE DEVELOPMENT OF CHILDREN'S TALES FOR TO INCREASE WRITING
SKILL IN SPELLINGS OF WORDS IN THE EXCEPTION LISTS FOR
PRATHOMSUKSA 2 STUDENTS AT SAINT GABRIEL SCHOOL, BANGKOK

ศุภศิริ บุญประเวศ*

บุษบา บัวสมบุรณ์**

บทคัดย่อ

ผู้วิจัยได้พัฒนาหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ เครื่องมือในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน และ หนังสือนิทานมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 4 เล่ม ผลการวิจัยพบว่า 1) หนังสือนิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราที่พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.31/84.89 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา ของกลุ่มตัวอย่าง หลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน ทั้งนักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ระดับความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการใช้นิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนักเรียนกลุ่มเก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยภาพรวมอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก

Abstract

This study aimed to develop children's tales in order to help Prathomsuksa 2 students at Saint Gabriel's School, Bangkok to learn spellings of words in the exception lists. The research instruments were 6 lesson plans and 4 tales concerning spellings of words in the exception lists. The research results were: 1) The efficiency index was 88.31/84.89; 2) The participants' scores on the posttest were significantly higher than those on the pretest with the statistical significance level of .05 and 3) The participants' attitude towards learning spelling of words in the exception lists wish tales was highly positive.

* นักศึกษาริทยาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

** อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาหัตถ์สุตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดทักษะการเรียนรู้ภาษาไทย ไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 โดยเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทั้ง 5 สาระ คือ การอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษา และวรรณคดีและวรรณกรรมอย่างสัมพันธ์กัน (กระทรวงศึกษาธิการ 2551 : 3) ทั้งนี้ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ย่างยากซับซ้อนกว่าทักษะอื่น เพราะผู้ที่เขียนได้ดี จะต้องใช้เวลาในการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ การเขียนสะกดคำเป็นทักษะพื้นฐานของการเขียนด้านต่างๆ ที่ครูผู้สอนจะต้องฝึกฝนให้กับนักเรียนตั้งแต่เริ่มเรียน ถ้าเขียนสะกดคำผิด จะทำให้ความหมายของคำคำนั้นเปลี่ยนไป เป็นเหตุให้ผู้เขียนและผู้อ่านไม่สามารถสื่อสารได้ตรงกัน (ปิยวรรณ สังข์จันทร์เพชร 2550 : 18) แม้ปัญหาการเขียนสะกดคำจะมีการแก้ไขกันอยู่ตลอดมา แต่ก็ยังเป็นปัญหาของนักเรียนและครูผู้สอนภาษาไทย ในฐานะที่ผู้วิจัยสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ก็พบว่ายังมีปัญหาด้านการสะกดคำผิด ทั้งในเรื่องสระ พยัญชนะและวรรณยุกต์สูงมาก เห็นได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล พบว่า นักเรียนมีปัญหาการเขียนสะกดคำตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ในเกณฑ์ที่สูงที่สุดคือ ร้อยละ 40.27

มาตราตัวสะกดในภาษาไทยมีทั้งหมด 8 มาตรา แบ่งออกตามลักษณะได้ ดังนี้ 1) มาตราตัวสะกดที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราเพียงตัวเดียว ได้แก่ แม่กง แม่เกย แม่กม และแม่เกอว 2) มาตราตัวสะกดที่มีตัวสะกดตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ แม่กก แม่กด แม่กบ และ แม่กน

การที่มาตราตัวสะกดมีทั้งตัวสะกดที่ตรงตามมาตราและไม่ตรงตามมาตรานั้น ทำให้นักเรียน

เกิดความสับสนในการใช้ตัวสะกด เนื่องจากมีตัวสะกดที่มากขึ้นกว่าเดิมแต่ออกเสียงด้วยมาตราตัวสะกดเดียวกัน เช่น แม่กด มีตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา ได้แก่ จ,ช,ชร,ช,ญ เป็นต้น ปัญหาดังกล่าวส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยไม่เป็นที่น่าพอใจ ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้วิจัยได้ประสบมาจากการสอนนักเรียนเช่นกัน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเขียนสะกดคำควรมีหลากหลายรูปแบบ มีเทคนิควิธีการสอนที่ดี มีสื่ออุปกรณ์ครบ จึงจะสามารถทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้น ใฝ่รู้ใฝ่เรียน ในการร่วมกิจกรรม (ทองสุข วงศ์ทิพย์ 2549 : บทคัดย่อ) การใช้สื่อการเรียนรู้จึงเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำ

สื่อการเรียนรู้ชนิดหนึ่งที่ใกล้ชิดตัวผู้เรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 คือ นิทาน เพราะนิทานเป็นวิธีการให้ความรู้วิธีหนึ่งที่ทำให้เด็กเกิดความสนใจใคร่เรียนรู้ สามารถจดจำ กล่าวแสดงออก และมีแรงจูงใจที่จะเปิดรับพฤติกรรมที่พึงปรารถนานอกจากนั้นยังช่วยตอบสนองความต้องการของเด็ก เช่น ความอยากรู้อยากเห็น ความสัมฤทธิ์ผลและความต้องการเป็นที่ยอมรับ เป็นต้น นิทานมีคุณค่าอย่างมาก ในการใช้เป็นสื่อกลางหรือเป็นตัวแบบให้เด็กได้แสดงพฤติกรรมตามที่ต้องการได้ นอกจากนี้ นิทานยังมีคุณค่าต่อการส่งเสริมพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย ภาษา อารมณ์ สังคม และสติปัญญาของเด็กด้วย (กัญญารัตน์ เกตุบุญลือ และคณะ 2547 : 17) นิทานจึงมีประโยชน์และมีความสำคัญสำหรับเด็กเป็นอย่างมาก สามารถพัฒนาทักษะทุกทักษะสำหรับเด็กได้ เช่นในการเล่านิทานเป็นเรื่องของทักษะการฟังและการพูด และนิทานดังกล่าวยังสามารถกระตุ้นให้เกิดการอ่านและเขียนตามมาอีกด้วย (Ellis 1995 : 21-23)

ผู้วิจัยเห็นความสำคัญของนิทาน จึงมีความประสงค์ที่จะนำนิทานมาใช้เป็นเครื่องมือ

ในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา เนื่องจากผู้วิจัยมีความเห็นว่านิทานน่าจะเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กนักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ยังไม่มีการวิจัยเรื่องใดที่ใช้หนังสือนิทาน เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา การวิจัยที่ใกล้เคียงได้แก่ การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนที่ใช้การสอนแบบสื่อสาร โดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบของ สุจิตรา ศาสตราวาท (2541) การพัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของ มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2545) เป็นต้น

นอกจากนั้น แม้ว่าจะมีนิทานของสำนักพิมพ์หลายแห่งพิมพ์เผยแพร่ แต่การสร้างนิทานเพื่อเป็นสื่อการสอนสะกดคำที่มีวงศัพท์พอดีเรื่องและเนื้อเรื่องที่เหมาะสมกับพื้นฐานและวัยของผู้อ่านยังไม่มี

ดังนั้นผู้วิจัย จึงมีความประสงค์ที่จะนำนิทานมาใช้เป็นเครื่องมือ ในการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา เนื่องจากผู้วิจัยมีประสบการณ์ในฐานะผู้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และมีโอกาสแลกเปลี่ยนประสบการณ์กับครูผู้สอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยตลอด ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจ และรับรู้ปัญหาของกลุ่มประชากรอย่างต่อเนื่อง ทั้งในเชิงทฤษฎีและปฏิบัติ ผู้วิจัยจึงมั่นใจว่าจะสามารถสร้างสื่อที่มั่งคั่งที่ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับความสนใจของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 2

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ ให้มีประสิทธิภาพ 80/80

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้หนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ

2.1 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของกลุ่มตัวอย่าง

2.2 เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ระหว่างกลุ่มเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน

3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียน โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ เกี่ยวกับการใช้หนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

3.1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนกลุ่มเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน

สมมุติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราของกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้หนังสือนิทานก่อนเรียนและหลังเรียน แตกต่างกัน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา ระหว่างกลุ่มเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยใช้หนังสือนิทานของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ที่แตกต่างกัน

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่าง มีความคิดเห็นด้วยระดับมากในการใช้หนังสือนิทาน เป็นสื่อเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน มีความคิดเห็นด้วยระดับมากในการใช้หนังสือนิทาน เป็นสื่อเพื่อพัฒนา

ทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ศึกษาค้นคว้า หนังสือ เอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น หลักสูตร คู่มือการใช้หลักสูตรแกนกลาง พุทธศักราช 2551 เกี่ยวกับการเขียนมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา การสร้างหนังสือนิทาน การสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนสะกดคำ และแบบสอบถามความคิดเห็น

1.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.2.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 7 ห้องเรียน รวมทั้งสิ้น 420 คน

1.2.2 กลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการเลือกแบบยกชั้น (Cluster Sampling) ได้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/7 จำนวน 60 คน

2. ขั้นตอนออกแบบเครื่องมือ

2.1 ศึกษาค้นคว้ารูปแบบการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และสร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง และนำไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจคำถาม

2.2 นำแบบสัมภาษณ์ไปสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยและวิชาศิลปะ โรงเรียนเซนต์คาเบรียล จำนวน 20 คน และผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างหนังสือนิทาน รวม 3 คน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหนังสือนิทาน

2.3 เขียนโครงเรื่อง (Plot) และบทสคริปต์ (Script) ตามแนวทางที่ได้รับจากการสัมภาษณ์ แล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาตรวจทาน และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสร้างหนังสือนิทาน

3 คน ประเมินคุณภาพโดยตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC)

3. ขั้นการพัฒนา การตรวจสอบและหาประสิทธิภาพเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่

3.1 แผนการจัดการเรียนรู้ มีวิธีการสร้างดังนี้

ศึกษาหลักสูตรหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 วิธีสอนและกิจกรรมเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จากนั้นนำมาวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ เขียนจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อสร้างแผนการจัดการเรียนรู้การเขียนตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยใช้นิทาน จำนวน 6 แผน เวลา 10 ชั่วโมง รวมทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน และนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีสอน ด้านภาษาไทย และด้านวัดผล ตรวจสอบความถูกต้อง สอดคล้อง และความเหมาะสมของเนื้อหา วัตถุประสงค์ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและการประเมินผล เพื่อนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3.2 หนังสือนิทานมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา จำนวน 4 เล่ม มีลำดับขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

3.2.1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่

1) ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างหนังสือนิทาน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2) สัมภาษณ์ความคิดเห็นของครูผู้สอนวิชาภาษาไทยและวิชาศิลปะ ชั้นประถมศึกษาโรงเรียนเซนต์คาเบรียล จำนวน 20 คน และผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 คน คือ ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา ด้านหนังสือนิทาน และผู้มีประสบการณ์การสอน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหนังสือนิทานเพื่อ

เพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา

3.2.2 เขียนโครงเรื่อง (Plot) นิทาน และนำเรื่องราวที่ได้จากโครงเรื่อง มาเขียนบทสคริปต์ (Script) ให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบเนื้อหาและผู้เชี่ยวชาญ 3 คน ที่เคยสัมภาษณ์ ตรวจสอบความถูกต้อง

3.2.3 สร้างหนังสือนิทาน และนำนิทานที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้อง ของเนื้อหาและให้ผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 5 คน ซึ่งเป็นนักเขียนนิทาน นักเขียนอิสระ และนักวาดภาพการ์ตูน ตรวจสอบหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC)

3.2.4 นำนิทานที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปจัดทำแผนการเรียนรู้และทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล เพื่อหาประสิทธิภาพของนิทานตามเกณฑ์ 80/80 (กระทรวงศึกษาธิการ, กรมวิชาการ 2545 : 57) ตามขั้นตอนต่อไปนี้

ก. การหาประสิทธิภาพรายบุคคล (Individual Tryout) กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ E1/E2 (60/60) ได้ค่าประสิทธิภาพ 67.08/61.11

ข. การหาประสิทธิภาพเป็นกลุ่มเล็ก (1:10) (Small Group Tryout) กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ E1/E2 (70/70) ได้ค่าประสิทธิภาพ 71.11/72.22

ค. การหาประสิทธิภาพภาคสนาม (10:10:10)(Field Tryout) กำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ E1/E2 (80/80) ได้ค่าประสิทธิภาพ 84.00/81.89

3.2.5 นำหนังสือนิทานที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียน

สะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีวิธีการสร้าง ดังนี้

ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ทยุฎี หลักการและวิธีการสร้างเครื่องมือวัดผลทางการศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาและจุดประสงค์ในคำอธิบายของหลักสูตร เพื่อเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ จากนั้นสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อ เสนอให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา เนื้อหาและให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย 3 คน ตรวจสอบความถูกต้อง ความสอดคล้องของข้อสอบกับวัตถุประสงค์ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) แล้วเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องตั้งแต่ 0.05 ขึ้นไป

จากนั้นนำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล ที่เคยเรียนแล้ว จำนวน 30 คน นำผลการทดลองมาวิเคราะห์รายข้อหาความยากง่าย และหาค่าอำนาจจำแนก คัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่าย 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป พร้อมทั้งปรับปรุงข้อที่ไม่ถึงเกณฑ์ จนได้แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ที่สมบูรณ์จำนวน 30 ข้อ และหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ตามสูตร KR20 ของคูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder Richardson) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.82

2. แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง ในการพัฒนาหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา มีวิธีการสร้าง ดังนี้

ศึกษาเอกสารการสร้างแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง หลักการสร้างหนังสือนิทานและเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง จากนั้นสร้างแบบสัมภาษณ์ โดยแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้น แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสัมภาษณ์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ ตอนที่ 2 แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็น

และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการพัฒนาหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา และนำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบ จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

3. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียลที่มีต่อหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา มีวิธีการสร้าง ดังนี้

ศึกษาการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น และสร้างแบบสอบถามความคิดเห็น โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) มี 3 ระดับ คือ มาก ปานกลาง น้อย ตอนที่ 2 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา เกี่ยวกับปัญหาและข้อเสนอแนะ แบบปลายเปิด นำเสนออาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ และ เสนอให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านด้านการสอนภาษาไทย ตรวจสอบ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข ใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4. ขั้นตอนทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลอง ดังนี้

4.1 ก่อนการทดลองสอน ผู้วิจัยได้ทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนเป็นข้อสอบปรนัย จำนวน 30 ข้อ แล้วตรวจให้คะแนน โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิด 0 คะแนน

4.2 ดำเนินการทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเองโดยใช้นิทานควบคู่กับแผนการจัดการเรียนรู้ พร้อมสังเกตพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่าง

เริ่มทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2552

4.3 หลังทดลองผู้วิจัยดำเนินการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนเป็นข้อสอบปรนัย จำนวน 30 ข้อ ซึ่งเป็นข้อสอบชุดเดียวกับก่อนเรียนแล้วตรวจให้คะแนน

4.4 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบความแตกต่าง

5. ขั้นตอนวิเคราะห์ข้อมูลและตรวจสอบสมมติฐาน

5.1 วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโดยใช้ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และนำคะแนนมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยการทดสอบ t-test แบบกลุ่มตัวอย่าง 2กลุ่ม มีความสัมพันธ์กัน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนโดยการทดสอบ (F – test) แบบ (One - Way ANOVA)

5.2 วิเคราะห์ผลความคิดเห็นของนักเรียนโดยใช้ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(S.D.)

ผลการวิจัย

1. ผลการหาประสิทธิภาพของนวัตกรรมหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ พบว่า นวัตกรรมหนังสือนิทาน มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.31/84.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้นวัตกรรมหนังสือนิทาน พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

3. ผลการเปรียบเทียบอัตราค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ระหว่างกลุ่มเด็กเก่ง ปานกลาง

และอ่อน หลังจากใช้นวัตกรรม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนในแต่ละกลุ่ม มีผลสัมฤทธิ์ที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มเด็กอ่อนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการสูงที่สุด คือ 10.10 กลุ่มเด็กปานกลางมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการ 7.15 และกลุ่มเด็กเก่ง มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการ 5.80 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

4. ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ เกี่ยวกับการใช้หนังสือนิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา พบว่า โดยภาพรวมผู้เรียนเห็นด้วยในระดับมาก คือ มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.67$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.64) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยมากที่สุดในการจัดรูปเล่ม มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.69$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.62) รองลงมาคือ ด้านเนื้อหาของเรื่อง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.67$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.64) ด้านการใช้ภาษามีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.66$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.66) และด้านการจัดภาพมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.64$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.65) ตามลำดับ ซึ่งล้วนสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

5. ผลการศึกษาระดับความคิดเห็นของนักเรียนแต่ละกลุ่ม พบว่า ทั้ง 3 กลุ่ม มีความคิดเห็นด้วยโดยภาพรวมในระดับมาก คือ กลุ่มเด็กเก่งมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.58$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.70) กลุ่มเด็กปานกลาง มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.65$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.70) และ กลุ่มเด็กอ่อน มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.78$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D. = 0.50) ซึ่งล้วนสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการหาประสิทธิภาพของหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ พบว่า หนังสือนิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา มีประสิทธิภาพเท่ากับ 88.31/84.89 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการพัฒนานวัตกรรมหนังสือนิทานนี้ ผู้วิจัยได้มีการศึกษาหาข้อมูลโดยศึกษาพื้นฐานแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยเกี่ยวกับการสร้างหนังสือนิทาน ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และนำมาวิเคราะห์เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการเขียนมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตราเพื่อนำมาเป็นกรอบความคิดในการสร้างหนังสือนิทาน ทำให้เนื้อหาของนิทานสอดคล้องกับหลักสูตรและมีความเหมาะสมกับผู้เรียนซึ่งอยู่ในวัยเด็ก เนื่องจากหนังสือนิทานสำหรับเด็กมีลักษณะพิเศษต่างจากหนังสือทั่วไป ทั้งนี้เป็นไปตามดังที่ จินตนา ไบกาซูยี (2542 : 1) เสนอว่า หนังสือนิทาน เป็นหนังสือที่มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากหนังสือทั่วไปที่ให้ผู้ใหญ่อ่าน มีนิทานเป็นเนื้อเรื่อง เพื่อดึงดูดเด็กซึ่งมีวุฒิภาวะไม่สูงเกิดความประทับใจอยากอ่านหนังสือขึ้นมา

ทั้งนี้ หนังสือนิทานทั้ง 4 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง มงคลยอดกตัญญู (แม่กน) เรื่อง ยีราฟคอยาว (แม่กบ) เรื่อง เพื่อนรัก สุนัขและวิหค (แม่กก) และเรื่อง กระดาษวิเศษ (แม่กต) ได้มีการพัฒนาในทุก ๆ ด้าน เช่น การจัดรูปเล่ม การจัดภาพ การดำเนินเรื่อง เนื้อหาของเรื่อง และการใช้ภาษา เพื่อให้สอดคล้องกับวัยระดับชั้น และความสนใจของผู้เรียน ดังจะกล่าวไปตามประเด็น ดังนี้

ด้านเนื้อหา การใช้ภาษา และการดำเนินเรื่องนั้น ผู้วิจัยได้เรียบเรียงเนื้อหาให้เป็นที่ใกล้ตัวผู้เรียน โดยใช้ภาษาง่าย ๆ มีแก่นของเรื่องหรือวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน การดำเนินเรื่องมีความ

ต่อเนื่องเป็นลำดับ ไม่ซับซ้อน ซึ่งสอดคล้องกับหลักการที่อรอนงค์ โชคสกุล และ ศรีอัมพร ประทุมรัตน์ (2544 : 10-12) เสนอข้อควรคำนึงในการผลิตหนังสือนิทานสำหรับเด็ก ในด้านเนื้อหา ไว้ 4 ประการ ดังนี้ ประการแรก เนื้อหาของหนังสือต้องมีความเหมาะสมกับวัย ระดับชั้น และความสนใจของเด็ก ประการที่สอง เนื้อหาต้องมีแก่นของเรื่องหรือวัตถุประสงค์อย่างชัดเจน ประการที่สาม เนื้อหาจะต้องมีรูปแบบการเขียนที่ชัดเจน และประการที่สี่ ส่วนภาษาและประโยคที่จะนำมาเขียนจะต้องเป็นภาษาง่าย ๆ

ด้านการจัดหน้าและรูปเล่ม ผู้วิจัยออกแบบปก ใช้การพิมพ์ 4 สี เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็ก ใช้กระดาษอาร์ต 260 แกรม และเคลือบเงา จัดภาพประกอบให้มีชีวิตชีวา สมจริง โดยภาพและตัวหนังสืออยู่ในหน้าเดียวกัน รูปเล่มคือขนาด A3 ขนาดของตัวหนังสือมีขนาดใหญ่พอเหมาะกับวัยของเด็ก จำนวนหน้า มีทั้งหมด 12 หน้ากระดาษ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการทำหนังสือเด็กของภิญญาพร นิตยะประภา (2534 : 70-77) ระบุไว้ว่า 1) การออกแบบปกควรออกแบบให้ทันสมัย ดึงดูดความสนใจของเด็ก ด้วยสีและภาพกับเนื้อเรื่อง โดยการเลือกเอาตอนที่ น่าสนใจที่สุด สืบปกควรเป็นสีฉูดฉาด 2) การจัดภาพประกอบต้องให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง คำนึงถึงลักษณะภาพที่เด็กเข้าใจง่าย มีชีวิตชีวา สมจริง สอดคล้องกับเนื้อหาในหนังสือ 3) การจัดหน้าหนังสือต้องจัดให้มีดุลยภาพ มีความกลมกลืน มีเอกภาพ และมีจุดเด่นเร้าอารมณ์ ลักษณะการวางหน้าหนังสือกรณีที่ภาพกับตัวหนังสืออยู่ในหน้าเดียวกัน จะใช้แบบภาพกับตัวหนังสือแยกกัน โดยภาพอยู่ด้านบน ตัวหนังสืออยู่ด้านล่าง หรือตัวหนังสือแทรกอยู่ระหว่างภาพหรือภาพกับตัวหนังสือทับกัน 4) ขนาดของหนังสือ หนังสือสำหรับเด็กนิยมใช้รูปเล่มขนาดใหญ่ คือ 8 หน้ายก 5) กระดาษที่ใช้ในการผลิตหนังสือสำหรับเด็ก ส่วนมากนิยมใช้กระดาษวาดเขียน

อย่างหนา และ 6) ขนาดของตัวหนังสือ สำหรับเด็ก ควรใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ และเป็นตัวหนังสือสีดำหนา

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้มีการพัฒนานวัตกรรมหนังสือนิทานนี้ ดังที่ รัฐจวน อินทรกำแหง (2520 : 77-79) ระบุไว้ว่า การจัดทำหนังสือนิทานควร 1) ตรงกับความสนใจของเด็ก 2) คำโครงเรื่องไม่ซับซ้อน 3) ฉากต่าง ๆ ในเรื่องชัดเจน น่าเชื่อถือ 4) ตัวละครมีบุคลิกเด่นชัด 5) ส่วนภาษาง่าย ชัดเจน 6) ภาพมีชีวิตชีวา สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง และ 7) การจัดรูปเล่มเหมาะสมสวยงาม ทำให้ได้หนังสือนิทานที่สมบูรณ์และมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา (2545 : บทคัดย่อ) ที่พัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 50 คน ผลการวิจัยพบว่า บทเรียนนิทานมีประสิทธิภาพเท่ากับ 93.10/82.24 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

จากผลการทดลอง งานวิจัยและความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญต่าง ๆ ตลอดจนคำแนะนำของอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้นำมาปรับปรุง แก้ไข ขอบกพร่องหนังสือนิทาน และมีการทดลองหาประสิทธิภาพหนังสือนิทานแบบรายบุคคล กลุ่มเล็ก และภาคสนาม แล้วจึงนำไปใช้กับกลุ่มทดลอง ทำให้ได้หนังสือนิทานที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้นวัตกรรมหนังสือนิทานที่พัฒนาสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งแสดงว่า การสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนคำศัพท์ภาษาไทย ของผู้วิจัยโดยใช้นิทาน เป็นองค์ประกอบ

ของการจัดการเรียนรู้ เป็นนวัตกรรมการพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ได้ผลดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Gerbracht (1995 : 3741) Vieiro (1995 : abstract) Rooks (1998 : 24-28) และ สุธิตรา ศาสตราวาท (2541 : บทคัดย่อ) กล่าวคือ Gerbracht ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ในชั้นเรียนที่ใช้การสอนแบบสื่อสาร โดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ ผลการวิจัยพบว่า นิทานเป็นสื่อที่ทำให้เกิดประสิทธิผลทางการเรียนอย่างยิ่ง กล่าวคือ มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างการสอบก่อนเรียน และหลังเรียน นักเรียนให้การตอบสนองและร่วมกิจกรรมทางภาษาจากการเล่านิทาน ผลจากคะแนนและการประเมินผลทางด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ชี้ให้เห็นว่า นักเรียนชื่นชอบและเพลิดเพลินกับการเล่านิทาน การเรียนและการเขียนเรื่องนิทานของตนเอง Vieiro ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองเรื่องพัฒนาทักษะการเล่านิทาน กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กก่อนวัยเรียน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง การทดลองได้กระทำเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยสรุปว่า ทักษะการเล่านิทานของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีข้อได้เปรียบด้านคุณภาพมากกว่าเด็กก่อนวัยเรียนและนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เก็บรายละเอียดทางอารมณ์ได้มากกว่าความละเอียดและความสมบูรณ์ของการเล่านิทาน โดยมีความสัมพันธ์กับอายุของเด็ก และเด็กสามารถระลึกเรื่องราวได้อย่างมีขอบเขตตามประสบการณ์ของตนเอง

นอกจากนี้ Rooks ได้ศึกษาเรื่องความสามารถทางการเรียนด้านทักษะการพูด การฟัง และความเข้าใจในการใช้ภาษาโดยใช้นิทาน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกิจกรรมการเล่านิทาน เพื่อศึกษาความเข้าใจในการฟังเรื่อง

ความสามารถในการเขียนเรื่องเล่า ความร่วมมือของนักเรียน และการโต้ตอบ ในระหว่างการฟังนิทานและการแสดงออก ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้เทคนิคการเล่านิทานมีความกระตือรือร้นและให้ความร่วมมือในการตอบคำถาม นักเรียนมีพัฒนาการด้านทักษะการฟังหลังผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน มีความสามารถในการบรรยายเพิ่มขึ้น และมีการพัฒนาในการเขียนเรื่องเล่าสอดคล้องกับ สุธิตรา ศาสตราวาท ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยการสอนตามคู่มือครูและการสอนแบบสื่อสารโดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ การวิจัยเป็นแบบเชิงทดลอง ซึ่งมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนศรีสวัสดิ์วิทยา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2540 จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม นักเรียนในกลุ่มทดลองมีพฤติกรรมการเรียนรู้ในด้านความสนใจเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนด้านความคิดสร้างสรรค์ การนำไปใช้ประโยชน์ เข้าใจเนื้อหาและการใช้ภาษาได้คล่องกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ระหว่างกลุ่มเด็กเก่ง ปานกลาง และอ่อน โดยใช้นวัตกรรมที่สร้างขึ้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนในแต่ละกลุ่มมีอัตราเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มเด็กอ่อนมีคะแนนพัฒนาการสูงกว่ากลุ่มอื่น คือ $(\bar{X}) = 10.10$ กลุ่มเด็กปานกลางมีค่าเฉลี่ย $(\bar{X}) = 7.15$ และกลุ่มเด็กเก่ง มีค่าเฉลี่ย

(\bar{X}) = 5.80 จะเห็นได้ว่า กลุ่มเด็กอ่อน มีค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการสูงที่สุด และสอดคล้องกับพรรณี ชื่นอุไทย (2546 : 109) ที่ศึกษาการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะในการเขียนร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนสตรีวัดอัมพรสวรรค์ กรุงเทพฯ พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนพัฒนาการความสามารถด้านการเขียนร้อยแก้วของแต่ละกลุ่มที่มีพื้นฐานความสามารถต่างระดับกัน และเรียนรู้ด้วยวิธีการต่างกัน มีปฏิสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพบว่าวิธีการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีผลสูงสุดสำหรับนักเรียนในกลุ่มอ่อน กลุ่มปานกลางและในกลุ่มเก่งตามลำดับ โดยที่นักเรียนกลุ่มเก่งมีพัฒนาการความสามารถด้านการเขียนเพิ่มขึ้นบ้างเล็กน้อย เพราะนักเรียนกลุ่มเก่งมีคะแนนความสามารถพื้นฐานก่อนทดลองสูง จึงมีช่วงพัฒนาการเพิ่มขึ้นไม่สูงนัก

4. ผลการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ เกี่ยวกับการใช้หนังสือนิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา พบว่า ภาพรวมเห็นด้วยมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นโดยรวมเห็นด้วยด้านการจัดรูปเล่มมากที่สุด เนื่องจากว่าหนังสือนิทานมีความสวยงาม น่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของผู้เรียน โดยการใช้สีที่สดใส จึงทำให้นักเรียนมีความพอใจมากที่สุด ส่วนความคิดเห็นในระดับรองลงมาคือด้านเนื้อหาของเรื่อง เนื้อเรื่องของนิทานแต่ละเรื่องเข้าใจง่าย ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน มีประโยชน์ให้คิดสอนใจ จึงทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกสนานและเพลิดเพลิน ความคิดเห็นรองลงมาตามลำดับ คือ การใช้ภาษา และการจัดภาพ ทั้งนี้ในภาพรวม นักเรียนมีความพอใจ และมีความกระตือรือร้น ในการเรียนด้วยการใช้หนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา ด้วยเพราะเป็นสิ่งแปลก

ใหม่ที่นักเรียนไม่เคยพบ อีกทั้ง นิทานยังเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ใกล้ตัวผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนในวัยนี้ชอบอ่านนิทาน เนื้อเรื่องของนิทานทั้ง 4 เรื่อง ก็เป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน และมีโครงเรื่องง่าย ๆ ใช้ภาษาที่ชัดเจน ตรงไปตรงมา ทั้งนี้เพราะการเลือกนิทานมีความเหมาะสมสอดคล้องกับวัยของเด็กทั้งเนื้อเรื่องตัวละคร รูปภาพ ภาษา และความยาวของนิทานก็เหมาะสมกับช่วงความสนใจตามระดับอายุ (สิริวรรณ อุทธิสาร 2550 : 53-54) ซึ่งสอดคล้องกับ เกริก ยุ้นพันธ์ (2539 : 60) ที่กล่าวว่า เด็กอายุระหว่าง 6-8 ปี จะชอบนิทานที่ตื่นเต้นผจญภัยเรื่องลึกลับเร้าความสนใจ หรือเรื่องราวที่เกิดจากจินตนาการที่เกินเลยความเป็นจริง โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ นางฟ้า พ่อมดและแม่มด เรื่องราวของการใช้ความคิด ปริศนาคำทายอะไรเอ่ย ที่ใช้ความคิดง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน รวมถึงเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความจริง ดังนั้นเมื่อนำหนังสือนิทานมาเป็นสื่อในการเรียนการสอน จึงทำให้นักเรียนชื่นชอบและส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีในการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา สอดคล้องกับงานวิจัยของ มนวิภา เสนียังค์ ณ อยุธยา (2545 : บทคัดย่อ) ซึ่งได้พัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 50 คน และพบว่า นักเรียนมีความคิดเห็นที่ดีต่อบทเรียนนิทานที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

จากการสำรวจความคิดเห็นในแต่ละกลุ่มพบว่า นักเรียนในแต่ละกลุ่มมีความคิดเห็นที่ต่างกันในเรื่องการใช้หนังสือนิทานเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยนักเรียนในกลุ่มเก่ง ชอบเรื่องมงคลเด็กน้อยยอดกตัญญูมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของรองศาสตราจารย์ เกริก ยุ้นพันธ์ และ อาจารย์ชัมย์กร แสงกระจ่าง ที่กล่าวว่าเรื่องนี้มีเนื้อหาดี รูปน่ารัก สีสะอาดตา นักเรียนในกลุ่มปานกลาง ชอบเรื่องกระดาดวิเศษ

มากที่สุด ในขณะที่นักเรียนในกลุ่มอ่อน ชอบเรื่อง ยีราฟคอยาวมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของอาจารย์สกุล บุญยทัต ที่กล่าวว่าเนื้อเรื่องสนุก น่าติดตาม ซึ่งจากการที่ผู้วิจัยได้สังเกต พบว่า นักเรียนในกลุ่มเก่ง ชอบอ่านนิทานที่มีเรื่องราวคล้ายชีวิตจริง มีการดำเนินเรื่องสมจริง โดยนักเรียนกลุ่มเก่งสามารถที่จะนำข้อคิดที่ได้จากเรื่องมาใช้ในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนในกลุ่มปานกลาง ชอบเรื่องราวที่ซับซ้อนขึ้น มีการผจญภัยของตัวละคร นอกจากนี้ นักเรียนในกลุ่มปานกลางเริ่มมีการคิดวิเคราะห์ถึงผลของเหตุการณ์ และข้อคิดที่ได้จากเรื่อง นักเรียนในกลุ่มอ่อนชอบอ่านนิทานที่เป็นเรื่องง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน เนื้อเรื่องมีความสนุกสนาน มีตัวละครเป็นสัตว์ที่มีพฤติกรรมเลียนแบบมนุษย์

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อการนำหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำ ไปใช้

จากข้อค้นพบของการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการนำหนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล กรุงเทพฯ ไปใช้ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัยพบว่า หนังสือนิทาน เพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำ เมื่อดำเนินการทดลองมีรายละเอียดที่ต้องชี้แจงให้ผู้เรียนได้ทราบ ก่อนการดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนั้น ก่อนการเรียน ครูต้องเตรียมความพร้อมเรื่องมาตราตัวสะกดที่ไม่ตรงตามมาตรา โดยศึกษาจากแผนการจัดการเรียนรู้ ใบบางและใบความรู้ พร้อมศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติม เพื่อให้คำแนะนำนักเรียนเพิ่มเติมในการจัดกิจกรรม

2. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนจะตั้งใจทำงานของตนเอง โดยไม่สนใจผู้อื่น ดังนั้นครูอาจจัดกิจกรรมเป็นกลุ่ม เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน และยังเป็น การช่วยกระตุ้นเพื่อนที่เรียนอ่อน

ให้มีพัฒนาการขึ้นกว่าเดิม

3. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นชอบการนำตัวละครแต่ละตัวในเรื่องมาอภิปราย ดังนั้นครูอาจจัดกิจกรรมเสริม เพิ่มเติมจากการเรียน หรืออาจนำทักษะอื่น ๆ เป็นต้นว่า การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนแสดงความรู้สึก มาฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้ โดยใช้หนังสือนิทานเป็นสื่อ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการวิจัยและพัฒนาหนังสือนิทาน โดยศึกษาในประเด็นอื่น ๆ เช่น คำควบกล้ำ อักษรนำ และคำเป็นคำตาย เป็นต้น

2. ควรมีการวิจัยเปรียบเทียบพัฒนาการผลการเรียนรู้การเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตราของนักเรียนที่เรียนโดยใช้หนังสือนิทานเปรียบเทียบกับสื่อ หรือวิธีการสอนอื่น ๆ

3. ควรขยายผลการวิจัยและสร้างหนังสือนิทาน สำหรับรายวิชาอื่น ๆ ในระดับชั้น อื่น ๆ ด้วย

4. ควรมีการวิจัยเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำ โดยใช้สื่อรูปแบบอื่น ๆ เช่น ปริศนาคำทาย บทร้องเล่น โฆษณา หรืออาจใช้ฉันทลักษณ์ที่จดจำได้ง่าย หรือสร้างรูปแบบฉันทลักษณ์ ขึ้นใหม่โดยอาศัย “ถ้อยคำ” พิเศษที่ต้องการให้เด็กเรียนรู้เป็นฐาน

5. ข้อเสนอแนะในการสร้างสื่อหนังสือนิทานเพื่อการวิจัย

5.1 ในการผลิตหนังสือนิทานเพื่อเพิ่มทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา ควรกำหนดบัญชีคำที่ต้องการสอนให้ชัดเจน และวางระบบแบบฝึกหัด ในลักษณะของการ “ย้ำ ซ้ำ ทวน” เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นบ่อย ๆ และจะเกิดการเรียนรู้ที่ดีขึ้น

5.2 ในกรณีที่คำศัพท์ที่ต้องการฝึกทักษะการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงตามมาตรา มีคำในบัญชีจำนวนมาก ควรแบ่งกลุ่มศัพท์ออกเป็นหลาย

กลุ่ม และผูกนิทานเป็นเรื่องย่อย ๆ หลายเรื่อง ไม่จำเป็นต้องนำศัพท์ทั้งหมดมาใส่ไว้ในหนังสือนิทาน เพียงเล่มเดียวเท่านั้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ.
- กัญญารัตน์ เกตุบุญลือ. (2547). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการฟังนิทานของเด็กปฐมวัยที่ได้ฟังนิทานประกอบเทคนิคการปั้นกับการฟังนิทานแบบปกติ. ปรินญาครุศาสตรบัณฑิต โปรรแกรมวิชาการศึกษาปฐมวัย. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม.
- เกริก ยุ้นพันธ์. (2539). การเล่านิทาน. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- ทองสุข วงศ์ทิพย์. (2549). การสร้างชุดกิจกรรมเสริมทักษะ การเขียนสะกดคำภาษาไทยตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ปิยวรรณ สังข์จันทร์เพชร. (2550). การพัฒนาชุดการสอนเสริมทักษะการเขียนสะกดคำภาษาไทยไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาหลักสูตรและการสอน. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- ประยูติ บุตรมะลา. (2548). การทดลองใช้แบบฝึกทักษะคำคล้องจองประกอบเพลงสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ร้อยเอ็ด : โรงเรียนดงยางสะแบง.
- พรรณี ชื่นอุไทย. (2546). การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะในการเขียนร้อยแก้ว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ภิญญาพร นิตยะประภา. (2534). เอกสารคำสอนรายวิชา 2633404. กรุงเทพฯ : สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์พระนคร.
- มนวิภา เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา. (2545). การพัฒนาบทเรียนนิทานเพื่อเพิ่มความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- รัฐจวน อินทรกำแหง. (2520). วรรณกรรมสำหรับเด็กและวัยรุ่น. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- วิริยะ ลีริสิงห์. (2524). การเขียนเรื่องสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- สมศักดิ์ ปริบูรณ์. (2542). นิทานความสำคัญและประโยชน์. ราชบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.

- สุจิตตรา แก้วโต. (2545). การศึกษาผลการใช้เกม การสะกดคำที่มีต่อความสามารถ ในการเขียนสะกดคำวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหา- บัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน. สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.
- สุจิตตรา ศาสตราวหา.(2541). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ใน โรงเรียนที่ใช้การสอนแบบสื่อสาร โดยมีนิทานเป็นองค์ประกอบ. วิทยา นิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ บัณฑิต วิทยาลัย. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สุชา จันท์เอม.(2516). จิตวิทยาเด็ก. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา.
- สิริวรรณ ฤทธิสาร. (2550). การเปรียบเทียบความ คิดสร้างสรรค์และความฉลาดทาง อารมณ์ของเด็กปฐมวัยที่ใช้วิธีการสอน แบบการจัดกิจกรรมเล่านิทานประกอบ ภาพและวิธีการสอนแบบปกติ. วิทยา นิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- อรอนงค์ โชคสกุล และ ศรีอัมพร ประทุมพันธ์. (2544). การผลิตนวัตกรรมการเรียน การสอน การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก เล่ม 4. กรุงเทพฯ : ชมรมพัฒนา ความรู้ด้านระเบียบกฎหมาย.
- Ellis, Brain F. (1995). **Storytelling**. Oxford : Oxford University Press.
- Gerbracht, Gloria Jean. (1995). **The Effective Storytelling on the Narrative Writing of Third Grade Students**. Dissertation Abstracts International, (55), 12 -21.
- Vieiro, Pilar.(1995). **The Development of Children's Story Telling Skill**. Paris : ERIC, 1995.
- Rooks, D.I.(1998). **Can I Tell You My Story? How Storytelling Contributes to Pupils' Achievements in Other Aspects of Speaking and Listening and to Their Understanding of the Language Works**. England : NISC Discover.